

Florència

Un relat de: [minerva](#)

El rellotge marcava dos quarts de tres. Feia deu minuts que el cos havia iniciat el descens pel riu Arno.

Recordava que es podia calcular el cabal d'un riu llençant-hi algun objecte de pes conegut i aturant el cronòmetre just quan passés pel davant del punt final d'una distància coneguda.

Però no seria fins al cap de mitja hora que, després de desenganxar-se del fullam de la vegetació de ribera, més densa a l'alçada del Piazzale Michelangelo, lliscaria per sota el Ponte Vecchio on una parella d'enamorats esgotava les darreres hores de passió abans que sortís el sol.

Potser a mans de Dante aquest fet es podria haver recollit com a símbol del descens dels humans a l'avèrn o, més probablement, esdevindria l'inici de la trama de l'enéssim llibre de misteri de l'escriptora famosa de torn, que en època de Savonarola hauria acabat a la foguera .

El crit de la noia en veure el cos podia haver despertat a l'inspector Guido Lucciani, si no fos que encara dormia plàcidament esgotat després d'un dia ensopit a la questura i d'un vespre molt actiu amb la Pia, una imponent i apassionada pèl-roja italiana aficionada a recollir gats desemparats.

De Leonardo s'havia dit que era homosexual, però a qui li importava aquesta mena de detalls absurds sinó a les persones incapacitades per veure la grandesa dels seus invents? .

A les sis, aproximadament, i amb només un cafè a l'estómac l'inspector Lucciani fixava la seva mirada en aquella mà morada i intentava trobar la coherència entre dos fets aparentment incomprensibles. Com una noia amb un diamant al dit acabava surant nua al riu que hores després seria fotografiat per milers de turistes?

Els diamants poden ratllar el vidre. La galeria dels Uffizi té 45 sales a les quals s'hi accedeix per un passadís llarg amb moltes finestres.

Se la van endur dins de la típica bossa de plàstic negre amb cremallera, amb molta discreció. Mentrestant la plaça del Duomo s'omplia d'estrangers amb la càmera a la mà.

N'estava fart de treballar allà, vigilant que tota aquella patuleia no toqués cap quadre. Mereixia donar a conèixer a tothom tots els coneixements que havia adquirit després de tants anys d'estudis. En Paolo l'havia traït de nou marxant amb un altre jove pintor que l'havia captivat. Però aquest cop sabia què havia de fer per tornar a cridar la seva atenció i recuperar-lo .

Dins del cotxe patrulla, en Lucciani barrinava sobre si allò podia enquadrar-se dins la definició de crim passional. Aparentment, aquella noia era una de tantes que havia anat a Florència de vacances i havia aconseguit la tant apreciada declaració d'amor etern de la seva parella.

Semblaven molt feliços, no feien més que recórrer les sales amb els ulls esbatanats amb clars símptomes del mal d'Stendhal. Al veure-la a ella, menuda i fràgil, ho va tenir clar.

Van provar de posar-se en contacte amb el company de la noia que havien traslladat a la morgue i que, hores d'ara es trobava reposant dins una càmera freda, en espera de ser esquinçada pel joc de bisturís que l'ajudant del forense acabava de deixar sobre el marbre. No el van trobar de seguida perquè feia hores que, desesperat, la buscava per tot arreu. Una patrulla el va localitzar recolzat penosament en un les graons de la Piazza de la Signoria, sota l'estàtua del rapte de les Sabines. Se'l van endur detingut.

No els va perdre de vista i quan va acabar el seu torn, els va seguir durant tota la tarda. Va trobar l'ocasió quan ella es va quedar sola mirant unes postals que hi havia fora de l'estanc on ell havia entrat per comprar tabac .

Des de la questura, en Lucciani va trucar la Pia. Arribaria tard a dinar i no volia que s'enfadés. El telèfon va sonar tres vegades abans de que ell pengés sense haver obtingut resposta. El cridaven perquè baixés a parlar amb els periodistes.

Des d'una cabina de la Santa Croce va trucar en Paolo i li va dir que engegues el televisor. Mentre el seu infidel amant estirava els calçotets rebregats de sota el cul de l'artista del qual s'havia encapritxat i que encara dormia

exhaust, va començar a relatar-li, des de l'altra banda de la línia telefònica i fil per randa, tots els passos que havia fet amb un ampli somriure de satisfacció a la cara. Engrescat li va explicar com mai aconseguirien atrapar-lo gràcies als càlculs temporals que intel·ligentment havia realitzat per proporcionar-se una coartada perfecta i va acabar demanant-li si no considerava allò una prova d'amor més gran que la que qualsevol artista podia haver-li fet mai .